

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan, Constantin Alerguș, Dumitru Mardari, Oleg Sternioală,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 17 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui

Harin Alexandru Alexandru, născut la 22 aprilie 1993, originar și domiciliat r-l Ștefan Vodă s. Talmaza, str. Florilor, 23.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 14.03.2011 pînă la 16.05.2011

2. în instanța de apel din 20.06.2011 pînă la 21.06.2012

23.02.2013 pînă la 17.12.2013

3. în instanța de recurs din 02.11.2012 pînă la 22.01.2013

25.03.2014 pînă la 24.06.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Slobozia din 16 mai 2011 Harin A.A., învinuit de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost achitat, deoarece fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

2. Harin A.A. de către organul de urmărire penală a fost învinuit de faptul că, în urma înțelegerii prealabile cu Cojocari Alexandr, la 07 noiembrie 2010, în jurul orei 22.00, aflîndu-se în s. Talmaza, r-l Ștefan Vodă, cu scopul răpirii mijlocului de transport, fără scop de însușire, au răpit autoturismul de model "Misubishi Outlander" cu n/î T 310 EP, ce aparținea cet. Dragan Olga, apoi, neisprăvindu-se cu conducerea mijlocului de transport, s-au tamponat în gardul cet. Deliu Svetlana Ion, situat pe str. 27 August, s. Talmaza, r-l Ștefan Vodă, astfel, cauzînd părții vătămate o daună materială în valoare de 118.700 lei.

Conform rechizitoriului acțiunile lui Harin A.A. au fost încadrate în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, - *răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, săvîrșită de două sau mai multe persoane.*

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Harin A.A. să fie condamnat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal iar cauza penală în privința lui să fie încetată în temeiul art. 54 Cod penal și cu aplicarea art. 104 alin. (1) lit. a) Cod penal. În motivarea apelului procurorul a invocat:

- aprecierea eronată de către instanța de fond a probelor pe caz, care confirmă vinovăția inculpatului de cele incriminate;

- instanța de fond incorect a audiat-o pe Harin O. în calitate de reprezentat legal, aceasta nefiind recunoscută în această calitate;

- în procesul verbal al ședinței de judecată în instanța de fond au fost efectuate o mulțime de omisiuni.

3.1. Sentința în cauză a fost contestată cu apel și de către partea vătămată, care a solicitat repunerea în termen a cererii de apel, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Harin A.A. să fie recunoscut vinovat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și condamnat la o pedeapsă neprivativă de libertate, cu încasarea în beneficiul ei de la ultimul a prejudiciului material în mărime de 118.700 lei și cheltuielile de judecată, invocând argumente similare cu cele ale procurorului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 21 iunie 2012 au fost respinse apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

5. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz au fost contestate cu recurs ordinar de către procuror, care a solicitat casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. În motivarea recursului s-a invocat aprecierea eronată a probelor administrate pe caz.

5.1. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz au fost contestate cu recurs ordinar și de către partea vătămată, care a solicitat casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. În motivarea recursului s-au invocat argumente similare cu cele ale procurorului.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 ianuarie 2013 au fost admise recursurile ordinare declarate, casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate instanța de recurs a invocat că, instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță, fără a le verifica, prin darea citirii lor în ședința de judecată și consemnarea în procesul-verbal. Astfel, Colegiul penal lărgit a menționat că instanța de apel, în decizia sa neîntemeiat și-a bazat concluziile pe declarațiile martorilor Morozov V., depuse în ședința de judecată a instanței de fond și cele ale martorului Morozov S., acestea nefiind verificate în ședința de judecată a instanței de apel, concluzie ce reiese din faptul că aceste probe nu au fost reflectate în procesul-verbal al ședinței menționate.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 17 decembrie 2013 au fost respinse apelurile declarate, cu menținerea sentinței atacate.

Instanța de apel a menționat că, în instanța de fond învinuirea nu a adus probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele, privind participarea lui Harin A.A. la răpirea, autoturismului.

Instanța de fond în opinia instanței de apel legal a considerat concluziile procurorului privind comiterea faptei de către Harin A.A. , ca fiind bazate numai pe presupuneri, neavând un suport probatoriu suficient.

În viziunea instanței de apel, fapta lui Harin A.A. nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin.(2) lit. a) Cod penal, de aceea, instanța de judecată legal a ajuns la concluzia despre necesitatea achitării acestuia.

Mai mult ca atât, avînd în vedere, că Cojocari A., după comiterea accidentului rutier a părăsit locul de trai, se eschivează de organele de urmărire penală, fapt, care nu a permis de a verifica circumstanțele reale ale faptei, ca urmare a examinării cazului obiectiv și multiaspectual.

Instanța de apel a concluzionat, că motivele invocate în apelurile procurorului și a părții vătămate nu constituie temei de anulare a sentinței.

8. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată. În motivarea recursului se invocă că, instanța de apel:

- a dat o apreciere juridică incorectă probelor și faptelor prezentate de acuzare;
- nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

9. Verificînd argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să-l admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiturile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La chestiuni de fapt se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, astfel decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în instanța de apel.

Recurentul critică decizia recurată, invocând, temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate de către procuror în cererea de apel, cât și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză evident se constată erorile de drept invocate de recurent.

Astfel, conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 17 decembrie 2013 (f.d.440-442), instanța de apel a verificat următoarele probe: *„ordonanța privind începerea urmăririi penale, ordonanță privind fixarea termenului de urmărire penală, explicație, proces-verbal de cercetare la fața locului, fototabel, plîngerea cet. Dragan O., ordonanță de recunoaștere în calitate de parte vătămată, proces - verbal de audiere a martorului Perepelița V., proces-verbal de audiere a părții vătămate Dragan O., proces - verbal de audiere a martorului, proces-verbal de audiere a părții vătămate Ignat A., raport de evaluare, proces-verbal de audiere a martorului Malachi P., proces-verbal de audiere a martorului Morozov S., ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuțit, proces-verbal de audiere a bănuțitului, proces-verbal de audiere a martorului Belecciu A., ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuțit, proces-verbal de audiere a bănuțitului Morozov V., proces-verbal de audiere a bănuțitului Harin A.A., revendicare, caracteristică, ordonanța de punere sub învinuire a cet. Harin A.A., proces-verbal de audiere a învinuitului Harin A.A., rechizitoriu, proces-verbal de audiere a martorului Procopii I., declarațiile lui Harin A.A., martorilor Morozov S., Malachi P., Morozov V., declarațiile suplimentare a martorilor Morozov S. și Belecciu A.”.*

Din conținutul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 17 decembrie 2013, Colegiul penal lărgit evidențiază că instanța de apel după redarea conținutului declarațiilor lui Harin A.A., părților vătămate Dragan O.C. și Ignat A.I., a martorilor Malachi P., Morozov S., Belecciu A.N., Morozov V., Procopii I., a concluzionat că: *„instanța de fond corect a reținut, că autoturismul de model Mitsubichi Outlander cu n/î T 310 EP, care aparținea cet. Dragan O. la 07 noiembrie 2010 a fost răpit. De asemenea a fost constatat faptul, că în momentul cînd autoturismul a fost accidentat Harin A.A. se afla în el. Totodată, reieșind din probele prezentate de către acuzare nu se constată faptul răpirii mijlocului de transport și conducerii autoturismului de către Harin A.A. Ori, nici una din probele administrate nu confirmă faptul, că Harin A.A. ar fi avut o înțelegere prelabilă cu Cojocari A. de a răpi mijlocul de transport. Mai mult ca atît, faptul aflării la volanul autoturismului la momentul accidentului rutier a altei persoane decît Harin A.A. este confirmat, în afară de declarațiile ultimului, prin declarațiile date în instanța de fond de către martorii Morozov V., a Morozov S. și Malachi P.”.*

Apoi, instanța de apel a menționat că: *„Instanța de judecată corect a reținut, că probele, invocate de procuror, ca fiind probe ale vinovăției lui Harin A.A.: plîngerea, procesul verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele, de fapt demonstrează faptul răpirii autoturismului și deteriorării lui, însă nu probează comiterea acestor fapte de către acesta”.*

Colegiul în acest context remarcă faptul că, deși conform procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a verificat și cercetat un cumul mare de probe, însă a dat prioritate numai unor probe, ignorînd totalmente celălalt cumul de probe verificat în ședința de judecată, numindu-l doar *“și altele”*, neefectuînd analiza și aprecierea fiecărei probe din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și

veridicității ei, iar a tuturor probelor în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul "convingere intimă" exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul evidențiază că, instanța de apel a grupat o parte din probe, argumentînd la general că ele nu confirmă vinovăția inculpatului, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv cu argumentarea clară a concluziei sale.

În acest context Colegiul remarcă faptul că, deși instanța de apel a menționat în procesul-verbal al ședinței de judecată verificarea declarațiilor date de către Harin A.A. la etapa urmăririi penale în calitate de bănuț și învinuit, la etapa instanței de fond și de apel, însă acestea nu au fost analizate și apreciate în decizia adoptată la justa valoare, deoarece în conținutul acestora se conțin divergențe, care au fost ignorate de către instanța de apel, și anume: *la început el declara că nu a fost în acea zi în automobil, apoi declara că a fost dar nu la volan și după accident a venit și pe ascuns a pus cheile sub pernă.*

Astfel Colegiul constată că, în decizia instanței de apel lipsește analiza și aprecierea mărturiilor lui Harin A.A. date la diferite etape ale procesului penal, referindu-se vag și neclar la depozițiile acestuia, fără a concretiza esența divergențelor și fără a le înlătura printr-o argumentare legală. Mai mult, Colegiul statuează că, deși, procurorul în cererea de apel a invocat argumentul în cauză, instanța de apel l-a ignorat totalmente.

Un alt argument invocat de procuror și partea vătămată în cererea de apel a fost aprecierea eronată de către instanța de fond a declarațiilor martorilor Malachi P.I., Marozov S., Marozov V., Procopii I., Ignat A. La ce instanța de apel în decizia sa a conchis că: *„Colegiul penal va respinge temeiurile invocate de către procuror privitor la faptul, că instanța de fond eronat a apreciat declarațiile date de Malachi P., ori aceste declarații nu vin să confirme vinovăția lui Harin A.A., de asemenea temeiurile invocate de către partea vătămată Dragan O. în apelul său, precum că instanța nu a ținut cont de declarațiile martorilor Procopii I., Morozov V. și Ignat A., de asemenea urmează a fi respinse pe aceleași motive.*

Instanța de recurs constată că, dacă instanța de apel nu era de acord cu aprecierea probelor efectuată de procuror, ea urma să dezvăluie aceasta în concluziile sale, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe indicate de apelant, fapt ignorat de instanță. Astfel, deși instanța de apel a reprodus în decizia sa depozițiile martorilor menționați, însă nu le-a analizat și nu le-a apreciat. În această situație, instanța de apel avea obligația de a argumenta care este motivul ca declarațiile în cauză să fie respinse, sau de ce ele nu confirmă vinovăția lui Harin A.A. în cele imputate.

Astfel, Colegiul penal lărgit ține să sublinieze că, judecând apelul, instanța de apel nu se poate limita doar la menționarea probelor în decizie și redarea de la persoana a treia a circumstanțelor cauzei constatate de prima instanță, ci urmează să examineze și să supună verificării și aprecierii toate probele și argumentele aduse de apelant, respectând prevederile legale respective.

Colegiul specifică faptul că, instanțele nu au făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, nu au indicat, contrar prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, nu a argumentat detaliat, cu trimitere la prevederile legale respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii inculpatului. Toate probele administrate nu au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel sunt formale, premature ce au reiterat concluziile instanței de fond, ce nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

La acest capitol Colegiul menționează că, instanța de apel în decizia adoptată a concluzionat următoarele:

- declarațiile lui Harin A.A., lui Morozov V., Morozov S. și Malachi P. date în prima instanță, confirmă faptul că Harin A.A. nu se afla la volanul autoturismului la momentul accidentului rutier;

- instanța a ținut cont de declarațiile martorilor Procopii I., Morozov V. și Ignat A.;

- probele acuzării: plîngerea, procesul verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele, de fapt demonstrează faptul răpirii autoturismului și deteriorării lui, însă nu probează comiterea acestor fapte de către acesta.

Concluziile în cauză, în opinia instanței de recurs sunt niște constatări nemotivate și neargumentate cu menționarea a câtorva probe la general (*plîngerea, procesul verbal de cercetare la fața locului, raportul de evaluare și altele*), fără invocarea extraselor din declarațiile acestora în acest sens, fără să fie acestea evaluate și, respectiv valorificate, cu conchiderea în fine că, *“procurorul nu a prezentat probe în confirmarea vinovăției”*, fapt ce constituie o eroare judiciară, în sensul încălcării modului de apreciere a probelor prin prisma art.101 Cod de procedură penală.

În acest context instanța de recurs mai indică faptul că, instanța de apel a ignorat stipulările legale ale art.art. 24 alin. (3), 100 alin. (4), 101 alin. (1), (4), 314, 336 alin. (3) pct. 8), 384 alin. (3), (4) Cod de procedură penală. Motivarea soluției sale prin fraza că *„procurorul nu a prezentat probe în confirmarea vinovăției”*, fiind sumară și incompletă, fără a fi stabilite temeiurile de fapt și de drept, fapt care a dus la respingerea apelurilor declarate. În prezenta cauză, instanța de apel a omis să se pronunțe detaliat și amănunțit asupra tuturor argumentelor invocate în apel de către procuror și partea vătămată, nu a dat apreciere probelor menționate, ci s-a rezumat doar la menționarea faptului că partea acuzării nu a prezentat probe care să confirme vinovăția inculpatului. Indicarea în decizie, în mod generic, că sentința atacată este temeinică, fără referire la criticile apelanților privitoare la vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, echivalează cu nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel – temei de casare prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

Încălcările enunțate determină incontestabil Colegiul să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău dat fiind faptul că la Curtea de Apel Bender cauza a fost examinată de 2 ori și nu mai este posibil de a forma un nou complet de judecată pentru rejudecarea cauzei.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de apelanți în apel, să verifice și să aprecieze profund declarațiile martorilor Malachi P.I., Marozov S. și Marozov V., Procopii I., Ignat A. cu referire la intenția și acțiunile inculpatului, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să înlătore divergențele din declarațiile lui Harin A.A., să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate și ca urmare să efectueze o încadrare juridică corectă, să analizeze la modul cuvenit prezența sau lipsa elementelor constitutive ale

infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. a) Cod penal în acțiunile inculpatului, ținând cont de motivele expuse în pct. 9 ale prezentei decizii, de prevederile Hotărârilor explicative al Plenului Curții Supreme de Justiție, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, și ca urmare să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

10. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, Scutelnic Cătălin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 17 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui **Harin Alexandru Alexandru**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 15 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Constantin Alerguș

Dumitru Mardari

Oleg Sternioală